

[Gunnar Fog-Petersen.]

Sundhedsstyrelsen om Ansøgenes Kvalifikationer. Jeg billiger dette ud fra den Betragtning, at det i mange Tilfælde vil dreje sig om Ansøgere, hvis Kvalifikationer er saa almindeligt anerkendt, at det er overflødigt at spørge derom, og desuden ud fra det Synspunkt, at jeg nærer Betænkelighed ved at samle al Autoritet med Hensyn til Lægers Kvalifikationer paa eet Sted. Om en Læges Kvalifikationer til at lede et Sygehus som medicinsk Overlæge eller som Kirurg er der andre end Sundhedsstyrelsen, der kan have fuldt vel begrundede Meninger; ogsaa andre Institutioner og andre Personer indenfor Lægegerningens Udøvelse og en kommunal Myndighed er meget vel i Stand til at skaffe sig fornøden Vejledning i saa Henseende uden at gaa til Sundhedsstyrelsen, som kan tænkes at være ensidigt orienteret. Jeg er derfor glad ved, at de kommunale Sygehuse her er blevet undtaget.

Med Hensyn til Betalingen for Lægehjælp indeholder Lovforslaget et af disse almindelige Ord, som for hyppigt optræder i vor Lovgivning, nemlig „rimelig“. Ordet rimelig har vel nok en Mening, men en meget udflydende Mening; en moralsk Betydning kan det maaske have. Da vi for et Aars Tid siden her i Rigsdagen behandlede Lovforslaget om Prisaftaler, tog jeg Ordet for at anbefale, at Tjenesteydelser af selvstændige (hvervsdrivende af væsentlig Betydning for Almenheden kom ind under denne Lov. Det blev desværre ikke Tilfældet, og jeg lægger Skylden derfor paa Partiet Venstre, som jeg endda mente vilde have særlig Interesse af, at dette skete. Forholdet er det, at Læger, Tandlæger, Dyrslæger, Elektrikere, Landinspektører og Sagførere alle er uddannet af det offentlige med stor Bekostning fra det offentlige Side, og der er tildelt dem alle vigtige Samfundsopgaver af det offentlige, ligesom der er givet dem Eneret, praktisk taget Eneret, paa disse Op-gavers Løsning. Men det Vederlag, som disse Grupper af vort Folk modtager som Betaling for det Arbejde, de udfører indenfor det Omraade, der er tillagt dem, fastsætter de selv, og de fastsætter det i de allerfleste Tilfælde uden Appel og uden at behøve at tage Hensyn til andet end deres eget Skøn over, hvad Arbejdet er værd, og hvad de, for hvis Skyld Arbejdet udføres, er i Stand til og bør betale derfor. Det er min uomtvistelige Opfattelse, at dette Forhold ikke i Længden kan opretholdes, og at det navnlig ikke kan opretholdes i en maaske langvarig Nedgangsperiode, hvor Grundlaget for Betaling for disse Ydelser er fastlagt i

en forbigangen ogsaa ret langvarig Op-gangsperiode. Jeg vil ikke i det kommende Udvalg stille Forslag om Ændringer i Lovforslaget, der tager Sigte paa dette Forhold, da jeg mener, det hører hjemme andetsteds og bør løses under eet, men jeg peger paa det som et meget vigtigt Spørgsmaal i Tiden.

Jeg vil ikke i denne min Betragtning lade mig afvise af Beregninger over, hvad Gennemsnitsindtægten er, uden at vide, hvorledes denne Gennemsnitsindtægt er fremkommet, heller ikke af den almindelige Tale om, at man ikke kan leve af mindre o. s. v., thi det er ikke det afgørende. Snarere vilde jeg lade mig lede af de Erfaringer, man gør fra Skatteligninger rundt omkring i Landet, hvor man ser, at Enkeltpersoner indenfor den Gruppe af Borgere, jeg her har nævnt, nu og da efter faste Takster tjener et halvt Hundrede Tusinde Kroner eller derover, uden Medhjælp, ved eget Arbejde, altsaa Vederlag for Enkeltmands Virksomhed, og derom tør jeg sige, at i den Tid, hvori vi nu lever, er ingen Mand i Stand til ved egen Gerning at udøve en Virksomhed, som fortjener et saa højt Vederlag.

Dernæst ønsker jeg at sige, at for visse Tjenesteydelsers Vedkommende er Forholdet det, at en stor Del af Befolkningen er beskyttet, gennem Sygekasserne f. Eks. og ligeledes paa anden Maade, men en anden meget stor Del af Befolkningen ligger med Hensyn til Indtægter over Sygekassegrænsen og har ingen Beskyttelse i Lovgivningen, og jeg betænker mig ikke paa at udtale, at en meget væsentlig Del af Landets Befolkning i Dag praktisk taget er afskaaret fra at udnytte det Gode, som Tandlægevirksomheden er, fordi de ikke har Raad dertil.

Jeg har den Opfattelse — det vil jeg føje til — vedrørende vore Læger, at man indenfor Lægestanden og indenfor Lægegerningen kan se Vidnesbyrd om maaske den mest ophøjede Selvopofrelse og, for at tale i gammelt Sprog, Udøvelse af gode Gerninger, som man overhovedet kan blive Vidne til indenfor vort Folk; men ogsaa det modsatte, at en stærk Udnyttelse af Sammenslutningen udøves paa en ofte ikke tiltalende Maade, kan iagttages. Jeg henstiller til den høje Regering og Rigsdag at overveje dette Spørgsmaal, som jeg tror er et aktuelt Spørgsmaal i Tiden.

Angaaende Kvaksalveribestemmelserne er der kommet meget stærke Udtalelser frem fra de foregaaende Ordførere. Jeg vil ikke gøre mig til Kvaksalveriets Forsvarer,